

Hồi Thứ Hai Mươi Ba

TÌM DẤU KẺ THÙ

Trầm Kha, Phổ Quang và Phổ Giác vừa bước ra khỏi gian biệt thất thì Trầm Kha hốt hoảng la lên:

- Ủa! Sao thế này! Họ đâu cả rồi?

Nhị vị trưởng lão chỉ còn biết đưa mắt quan sát một vùng phía trước mặt.

Dưới ánh trăng trải sáng mọi người đều nhìn rõ một bãi chiến trường đã tàn lụi. Dấu tích của cuộc chiến là một sự thê lương tột cùng.

Những xác chết nằm chồng chất ngổn ngang, vất vẻo đó đây. Trầm Kha liền rảo bước tìm từng xác người để kiểm điểm xem có Ngọc Nữ và Bá Đồng Nhi chăng. Nhưng chàng đã tìm khắp nơi song đều không thấy.

Chàng thở phào rồi quay sang nói với nhị vị trưởng lão:

- Tiếp tay với văn bối đêm nay còn có Ngọc Nữ cô nương và thúc thúc của văn bối là Bá Đồng Nhi, nhưng tại sao hiện giờ không còn thấy nơi đây nữa. Lạ thật!

Phổ Quang suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Hay là chúng ta cùng đến ngôi đại tự đi!

- Vâng! Hãy đến đó ngay xem sao!

Thế là cả ba người như ba vệt khói phóng về phía ngôi đại tự Thiếu Lâm ở phía trước mặt.

Khi ba người vừa đến nơi khách sảnh thì đã thấy một cảnh hỗn chiến đẫm máu đang diễn ra trong sảnh đường và chung quanh ngôi đại tự.

Trầm Kha đứng cạnh nhị vị trưởng lão nhìn vào trận chiến rồi quay sang vừa chỉ vừa nói với nhị vị trưởng lão:

- Kia là Ngọc Nữ cô nương... Kia là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi... và có cả phân đàn chủ Cái bang cùng những môn hạ của Cái bang nữa.

Phổ Quang cất tiếng than:

- Thật là một sát kiếp!

Dứt lời nhị vị đại trưởng lão cùng Trầm Kha sà vào trận chiến và lão cất tiếng niệm Phật hiệu rồi nói:

- Tất cả môn đồ Thiếu Lâm hãy dừng tay.

Một số ít nghe theo lời vị đại trưởng lão này, còn những môn đồ kia hợp cùng bọn áo xanh dạt về một phía có cả Độc kỳ Biên Ngoại Tà Chi cùng Lăng Tâm Hồng Kiều và nhiều tay đại cao thủ khác. Đồng thời phía các môn đồ Thiếu Lâm có Trí Thành trưởng lão dẫn đầu.

Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão lại cất tiếng:

- Từ lâu Thiếu Lâm đại tự này bị Huyền Đắc phản đồ và Trí Thành trưởng lão toa hiệp cùng bọn ma đầu để làm điều đứng sinh linh thì nay hãy ra chịu tội, nếu không đừng trách chúng ta nặng tay.

Trí Thành trưởng lão liền bước ra nạt ngang:

- Thật không ngờ hai lão già ấy còn sống. Hãy ráng mà giữ mình!

Rồi lão quay sang cùng đồng bọn:

- Hãy vây công ngay!

Bọn môn hạ lão cùng hô lên:

- Tuân mạng!

Đồng thời Tạ Chi cũng ra lệnh cho đám áo xanh nhào vào vây bọn Trầm Kha cùng tử chiến với những cao thủ phân đàn Cái bang.

Trận ác chiến hỗn loạn diễn ra, nào binh khí, chưởng phong, chỉ lực, ám khí hỗn độn phóng ra trùng trùng điệp điệp.

Chỉ một khắc thời gian qua, hàng trăm bóng người chớp động nhanh thoăn thoát. Trận đánh vô cùng khốc liệt, chưa từng nghe thấy bao giờ. Và cũng là một trận đánh nhanh chóng dị thường có một không hai trong võ lâm vậy.

Vì trong cuộc chiến quá hỗn loạn và nhanh chóng, nên người có tai mắt vẫn không dò xét tình hình được. Nó loạn lên như đám mèo mun giỡn trong bóng tối, không phân biệt được gì cả.

Chỉ thấy nhiều bóng người nhảy múa loang loáng, khi vọt lên cao, khi xuống thấp, thoạt tiến, thoạt lùi, kết quả vẫn không biết ai là thù, ai là bạn. Chỉ thấy chưởng lực rít lên veo veo, ánh thép kiếm múa chói lòa, chớp giăng đầy trời, chưa rõ ai thắng ai bại.

Máu không ngừng chảy!

Đầu không ngừng rơi!

Tay chân rụng như lá tre xem qua tối cả mắt. Máu huyết phun như mưa bắc. Đố ai là họa sĩ trứ danh có thể tô vẽ được bức họa bãi chiến trường này mới gọi là tài ba đáng phục.

Tiếng kêu la vang trời nghe thống liệt!

Tiếng hét thảm rất đau thương!

Nhìn vào trận chiến chỉ thấy đầu người lăn lông lốc, máu chảy ngập tràn, thân người chông chênh ngổn ngang...

Rồi trận chiến cũng tàn lụi...

Trầm Kha quay sang hỏi Phổ Quang trưởng lão:

- Từ đầu đến giờ đại sư có gặp Huyền Đắc không?

Lão đại sư lắc đầu:

- Không thấy! Có lẽ hẳn không có mặt nơi đây.

Vừa lúc đó phân đàn chủ Cái bang ôm một cánh tay đầm máu chạy lại thì Trầm Kha liền hỏi:

- Thương tích đàn chủ có sao không?

Lão nặng nề lắc đầu đáp:

- Được tiếp tay với thiếu hiệp là điều vinh hạnh cho phân đàn Cái bang này rồi. Tuy chúng tôi mất đi phân nửa số người đến đây để tham dự, song rất vui lòng.

Trầm Kha liền lấy thuốc rịt thương cho vị phân đàn chủ Cái bang và an ủi:

- Đêm nay chúng ta đã xong việc, còn vấn đề nội bộ hãy để nhị vị đại trưởng lão xếp đặt.

Vừa lúc đó, Phổ Giác đại trưởng lão cùng gần một trăm tăng nhân chạy đến. Phổ Giác liền nói:

- Những người này vừa từ mấy nhà gian nhà lao do Huyền Đắc mới xây cất để giam họ.

Rồi Phổ Giác quay sang nói với Trầm Kha:

- Trừ những xác chết tại nơi này còn những kẻ khác thoát đi sau bỗng dưng đều bỏ xác cả phía ngoài vòng rào đại tự, mà chính lão hủ đã thấy có cả xác Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi và Lãng Tâm Hồng Kiều cùng nhiều tay đại ma đầu. Và ngay cả Tứ Thành trưởng lão cũng chịu chung cùng một số phận.

- Thế là có một kẻ thứ ba đang ở trong bóng tối chờ chực ám hại.

Ngọc Nữ chen lời:

- Mà sao họ giết cả phe họ?

- Điều ấy mới khó nghĩ.

Phổ Quang đại trưởng lão suy nghĩ rồi chợt nói:

- Nơi phía sau khu rừng này có thiết lập một nơi để phạt những đệ tử Thiếu Lâm phải diện bích. Song nơi ấy có lẽ là nơi đáng nghi ngờ là có nhiều bí mật nhất. Nếu ta tìm nơi ấy ắt sẽ gặp nhiều bất ngờ chẳng?

Trầm Kha suy nghĩ một chập rồi đưa ý kiến:

- Chúng ta nhất định phải khám phá nơi ấy rồi, song không thể hành động trong lúc này mà phải để lại vào ngày mai. Còn giờ đây, mọi việc còn bẽ bộn, xin để nhị vị trưởng lão thu xếp chúng tôi xin dời gót.

Mặc dù nhị vị trưởng lão cố tâm mời mọc nhưng tất cả nhất định rời nơi này và hẹn sẽ gặp lại nhau vào sáng mai nơi phía sau núi.

oOo

Khi nắng ban mai vừa rọi những tia nắng đầu tiên xuyên qua muôn cây rừng thì phía sau Thiếu Lâm đại tự gần mười dặm đó có mấy bóng người phi thân về phía ấy.

Chỉ trong thoáng chốc họ đều ngừng lại mà không ai khác hơn là Trầm Kha, Ngọc Nữ, Bá Đồng Nhi và Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão.

Vị Nhứt đại trưởng lão liền quay sang nói với những người này:

- Vì việc nội bộ của Thiếu Lâm còn chưa xong hoàn toàn nên Phổ Giác sư đệ của bản tăng phải lưu lại, mà vì thế không có mặt nơi đây hôm nay xin quý vị niệm tình.

Trầm Kha liếc mắt nhìn sang Bá Đồng Nhi và Ngọc Nữ rồi nói:

- Nhứt đại trưởng lão chớ nói vậy. Được đại trưởng lão giúp cho là quý hóa lắm rồi. Mà sở dĩ như vậy là vì chúng tôi đây không ai rõ diện mạo của Huyền Đắc, mà người này như đại trưởng lão đã biết là kẻ đại thù của văn bối.

- Mô Phật! Chuyện ân oán này thiếu hiệp cứ phân xử với kẻ phản đồ. Bản tăng xin nhận diện giúp cho thiếu hiệp để tránh ngộ nhận.

Thế rồi cả bốn người đi quanh một vòng để tìm kiếm.

Bổng Bá Đồng Nhi la lên:

- Tiểu diệt ơi! Tiểu diệt! Hãy lại đây xem này.

Trầm Kha nghe gọi liền quay người sang chạy lại hỏi:

- Việc gì thế thúc thúc:

Bá Đồng Nhi chỉ vào một tảng đá lớn nói:

- Tảng đá này có đường nứt chung quanh kia, chúng ta hãy tìm xem cơ quan ở nơi nào?

Lúc ấy Phổ Quang và Ngọc Nữ cũng đã quay lại, họ cũng tìm tòi bổng Ngọc Nữ hô lên:

- Đây rồi!

Mọi người quay lại nhìn thì Ngọc Nữ đã dẫm vào một viên đá màu trắng trong hình bát giác, tức thì tảng đá kia sịch mở.

Ánh sáng ủa vào để lộ rõ một chiếc hang không dài lắm nhưng giữa hang lại có một cái hang khác, sâu thẳm mà có cố vận nhãn lực cũng chỉ thấy lơ mờ vì trong lòng hang này có một lớp trắng đục nhu sương án ngữ nên không nhìn rõ đáy được là bao.

Phổ Quang nhìn xuống lòng hang rồi quan sát chung quanh chột nói:

- Nơi này cũng có thể là địa thế thiên nhiên và cũng có thể là do bàn tay người xây tạo. Vì vùng này trước đây cấm môn đồ Thiếu Lâm bén mảng đến.

Trầm Kha nhìn vào Phổ Quang trưởng lão hỏi:

- Theo như đại trưởng lão thì Huyền Đắc còn sống hay đã chết?
- Sau khi Ngô Tĩnh phương trượng đột nhiên mất tích, thì chúng lão đây cũng bị thọ độc và bị giam giữ nên không rõ lắm. Song vừa mới đêm rồi, bản tăng có điều tra sơ khởi, nhận thấy rằng Huyền Đắc giờ đây võ công cao tuyệt và xuất hiện dưới nhiều khuôn mặt và hình thái. Như vậy có thể còn sống, nhưng vẫn ẩn thân bí mật khôn lường, phải tìm bằng cứ mới kết luận được.
- Với bất cứ giá nào vẫn bối cũng phải tìm lão ma ấy cho ra. Mà vị trí này chắc hẳn không ai thiết trí ngoài lão ấy. Có thể là một con đường bí mật của lão chăng?

Trầm Kha quay sang hỏi Bá Đồng Nhi:

- Thúc thúc có lên được Âm Phong Nhai không?

Lão ta lắc đầu cười hô hô:

- Chả có nhai nào cả? Một âm mưu làm mất công toi của già này thôi!
- Cả xuyên Tâm Cốc nữa sao?
- Đúng vậy!
- Thế bọn áo xanh đêm qua thuộc bang phái nào thúc thúc biết không?

Lão ta nhíu mày suy nghĩ rồi từ tốn đáp:

- Những ngày gần đây, thúc thúc có nghe nói đến ‘Thanh Hoa Cung’ đã xuất hiện.

Phổ Quang cũng chen lời:

- Mô Phật! Điều này có thể xác đáng lắm!

Ngọc Nữ cũng góp ý:

- Có lẽ bọn áo xanh là người của Thanh Hoa Cung chăng?

Trầm Kha gật đầu rồi tiếp:

- Nhưng cung chủ là ai thúc thúc có nghe biết chăng?

Bá Đồng Nhi lắc đầu:

- Thúc thúc đã mất nhiều công lao vẫn chưa điều tra ra được và cũng vì thế mà nghe được nhiều tin về Thiếu Lâm đại tự này, nên thúc thúc vội vã quay về nơi này, may mắn thay gặp được tiểu diệt và quý vị ở đây.

Rồi Bá Đồng Nhi quay sang Trầm Kha hỏi:

- Lúc hủy phá Tam Bửu Tự, tiểu diệt có gặp bọn nào của Thanh Hoa Cung không?

- Ngoài người của Thiên Toàn Bảo thì không có người của Thanh Hoa Cung.

Chàng ngừng lại suy nghĩ rồi hớn hở tiếp:

- à! Có rồi... Hôm ấy có mười hai tên bạt mặt áo xanh như những tên đêm qua. Như vậy tất nhiên chúng ta kết luận được rằng Thiên Toàn Bảo và Thanh Hoa Cung có liên kết chặt chẽ với nhau và Huyền Đắc cũng liên hệ với hai nơi này.

- Mô Phật!

Phổ Quang vừa dứt câu Phật hiệu liền tiếp:

- Thiếu hiệp suy luận đúng lắm, nhưng điều khó khăn là làm sao tìm cho ra manh mối đưa phản đồ Huyền Đắc mới vén màn bí mật này được.

Trầm Kha nhíu đôi mày kiếm suy nghĩ rồi quyết định:

- Dầu thế nào đi nữa chúng ta cũng phải vào cái hang này để khám xét xem có điều gì hữu ích chăng?

Nói dứt lời, chàng phi thân nhảy tuốt xuống hang. Mọi người thất kinh toan ngăn lại nhưng không còn kịp nữa.

Nàng Ngọc Nữ vội kêu lớn:

- Kha huynh! Kha huynh!

Nhưng Trầm Kha đã khuất dưới hang sâu thăm thẳm.

Tiếng kêu của nàng chỉ dội vào thành hang rồi mất luôn chẳng nghe chàng đáp lại. Nàng sững sốt đứng nhìn một lát rồi cũng tung mình nhảy xuống hang luôn.

Hang đá tuy không rộng lắm nhưng tối om, đứng nhìn vào vì lớp hơi đục thấy thăm thẳm như sâu trên trăm trượng. Nhưng khi Ngọc Nữ nhảy xuống tới đáy thì chỉ độ trên dưới vài mươi trượng thôi. Dưới đáy hang có một lớp cát nhỏ rất êm, dù người thường ngã xuống cũng không hề hấn gì.

Sờ chung quanh thấy bốn bề xây toàn đá tảng bằng phẳng kiên cố, có hai đường hầm xuyên đi nơi khác. Nhưng cố tìm mãi chẳng thấy bóng dáng Trầm Kha nơi đâu. Nàng nóng ruột cất tiếng gọi lớn:

- Kha huynh! Kha huynh!

Kêu suốt cả hai đường hầm vẫn không nghe tiếng trả lời. Nàng thất kinh nghĩ bụng:

- Hay là Kha huynh đã gặp tai nạn gì rồi chăng?

Đang lúc lo lắng, bỗng từ đường hầm bên trái một bóng người lướt nhẹ đến hỏi:

- Ngọc muội cũng xuống đây sao?

Ngọc Nữ mừng rỡ đáp:

- Sợ Kha huynh tức giận nóng nảy nên tiểu muội liền theo Kha huynh!

Ngọc Nữ hỏi tiếp:

- Kha huynh có tìm được dấu vết gì chưa?

Trầm Kha chỉ con đường hầm phía sau nói:

- Nơi đây đã cùng đường rồi. Hình như có một cửa ngách bằng đá. Ngu huynh cố vận dụng công lực đẩy ra nhưng chưa có kết quả.

Ngọc Nữ liền chỉ con đường ngầm thứ hai bảo:

- Chúng ta thử đi dò con đường này xem sao, may ra tìm được lối đi cũng nên.

Trầm Kha vừa gật đầu vừa cùng Ngọc Nữ cùng song song bước vào lối ấy. Đường hầm này cao độ một trượng, rộng nửa trượng.

Hai người sánh vai đi không chật lắm. Chớp mắt đã đi hơn mười trượng. Đường đi qua lát toàn đá lớn.

Ngọc Nữ để ý quan sát thấy hai bên vách tường nhẵn bóng như gương, không một kẽ hở tay hay một then chốt cơ quan nào hết.

Bỗng Trầm Kha dừng chân lại, buồn rầu nói:

- Con đường này e sợ cũng không có lối ra.

Tuy nói vậy song hai người vẫn tiến bước. Qua một đoạn nữa thì trước mặt hai người hiện ra vô số đường ngang nẻo dọc, chằng chịt theo lối chữ ‘phi’ bố trí như bản đồ hình, có trên ba chục nẻo.

Trầm Kha cau mày nói:

- Đường đi ngã ba ngã tư nhiều như thế này, biết theo lối nào cho đúng?

Ngọc Nữ suy xét một hồi cau mày nói:

- Những đường lối này cố ý sắp đặt theo như loạn trận, và có thể còn gài thêm nhiều cơ quan bẫy rập, chắc chắn không thể đi được và còn nguy hiểm nữa. Con đường chính có lẽ ở phía sau. Vậy chúng mình thử quay lại xem sao.

Trầm Kha bần khoản đáp:

- Theo địa thế này tất những âm mưu chiếm đoạt Thiếu Lâm đại tự này đã sắp đặt chu đáo và chuẩn bị từ lâu rồi.

Trong khi hai người đang muốn quay trở lại con đường đã đi trước bỗng có một mùi tanh thối nồng nặc từ một đường ngách xông ra, thoảng qua mũi muốn nôn mửa.

Trầm Kha liếc mắt nhìn Ngọc Nữ như để ý dò hỏi rồi tung mình lao thẳng về nơi có mùi hôi thối ấy. Ngọc Nữ muốn ngăn lại nhưng không kịp đành lảo đảo chạy theo.

Đi được mười trượng đã hết đường. Nơi đây tiếp giáp với một căn nhà khác cửa đóng kín, hơi thối từ trong ấy xông ra.

Trầm Kha đẩy tới một chướng ngại vào vách cửa.

Chướng ngại của chàng phát ra rất mạnh, đánh rầm một tiếng thật lớn, cánh cửa rung rinh mãnh liệt rồi từ từ mở ra. Hai người đưa mắt nhìn vào, một cảnh tượng bày ra vô cùng kinh khiếp.

Trong căn phòng đá rộng mênh mông, hàng trăm bộ xương khô nằm la liệt khắp nơi. Trên nền ẩm ướt bầy nhầy, mùi tanh hôi thối xông lên muốn nghẹt thở.

Trầm Kha lắc đầu nói:

- Nhất định đây là những thợ xây cất nơi này đã bị tên ma đầu hạ sát. Thảm thay bao nhiêu người vô tội bị chết oan mà không được chôn cất.

Nhìn Ngọc Nữ chàng nói thêm:

- Có lẽ tên này phải là Huyền Đức hay là bị một tên đại ma đầu khác khống chế nên đã loạn não rồi, chứ con người bình thường không bao giờ có hành động quá ư tàn ác như thế này. Hơn nữa đem chôn sống cả trăm người thợ như thế này có ích lợi gì cho hắn đâu?

Ngọc Nữ cười đáp:

- Việc này đã quá rõ ràng lắm rồi. Cả trăm người kia đối với hắn đã có một tội lớn là hiểu rõ bí mật của chốn này. Muốn khỏi lộ tin ra ngoài, lẽ tự nhiên kẻ chủ nhân nơi này không từ một thủ đoạn nào để tiêu diệt hết.

Trầm Kha nhảy mũi mấy cái lắc đầu nói:

- Nơi đây tanh thối quá, nên tìm đi nơi khác thì hơn.

Hai người quay mình sắp đi trở lại, bỗng có một bóng người vụt đến hỏi lớn:

- Thiếu hiệp đó phải không?

Trầm Kha mỉm cười vội hỏi:

- Nhứt đại trưởng lão, ngài cũng xuống đây ư?

Nói dứt lời thì cũng thấy bóng Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi chạy đến, lão hô to:

-Ồ! Tiểu diệt và Ngọc Nữ cô nương đã đến đây rồi ư!

Trầm Kha cười hỏi đùa:

- Chứ từ lúc nãy đến giờ thúc thúc đi ngã nào?

Lão vừa cho tay vào túi vừa nói:

- Thúc thúc đi ngoằn ngoèo lung tung mới đến đây và có lượm được mấy hòn đá thật đẹp.

Vừa nói lão vừa lấy ra mấy viên ngọc chiếu lóng lánh.

Ngọc Nữ nhìn thấy liền nói:

-Ồ! Mấy viên dạ minh châu lớn quá.

Bá Đồng Nhi liền giải thích:

- Lão thấy hai bên vách đá có mấy viên nên thuận tay mượn tạm đem lại đây.

Rồi lão nhìn Ngọc Nữ nói:

- Mà Ngọc Nữ cô nương có thích lấy xem chơi thì cất hết đi. Lão tặng cô nương vậy. Lúc nào cô nương có biệt thất lão sẽ gắn làm đèn sáng đẹp cho vui nhà.

Trầm Kha chen vào:

- Con đường thúc thúc đi chỉ có vậy thôi à?

Lão ngẩn ngơ đáp:

- Ủ! Ủ! Lão... không mấy chú ý...

Tất cả đều cười xòa vui vẻ...

Sau đó Trầm Kha phác họa lại những gì đã nhận xét được trong các đường hầm rồi mọi người đồng ý sẽ chia nhau mỗi người đi một nẻo.

Cứ theo nhận xét của Trầm Kha thì con đường phía sau có một cánh cửa đá khổng lồ đóng kín nhưng chưa tìm được cách mở ra.

Chàng đưa mọi người đến trước cửa đá đó và nói với Phổ Quang:

- Cánh cửa này nặng ít nhất cũng mười ngàn cân. Tại hạ có thử qua một lần nhưng vẫn không lay chuyển nổi. Không biết quý vị coi có thể tìm được then chốt ngàm của nó ở chỗ nào không?

Phổ Quang đại trưởng lão đỉnh đạc nói:

- Bàn tảng tuy không biết rõ lối kiến trúc của hầm này, nhưng căn cứ theo các cơ quan trên, cũng đoán được rằng then chốt điều khiển lúc đầu ở bên này. Nhưng sau khi cửa đã đóng rồi tất nhiên bộ phận điều khiển phải che khuất hoặc tự động dời về phía bên kia, để cho kẻ đến sau không thể nào sử dụng được. Bây giờ muốn xông qua bên kia tất không còn cách nào hơn là dùng sức mạnh.

Bá Đồng Nhi lên tiếng:

- Lão phu đây cũng có sức khỏe vài ngàn cân, nhưng đối với tấm đá khổng lồ trên vạn cân thì không làm sao lay chuyển nổi.

Trong lúc mấy người kia đang phân vân. Ngọc Nữ tủm tỉm cười nói:

- Nơi đây chúng ta chỉ có bốn người, tuy ít nhưng muốn đẩy cánh cửa này tưởng cũng không có gì là khó.

Bá Đồng Nhi nói:

- Ngọc Nữ cô nương hẳn đã có ý kiến hay. Vậy cô nương cứ nói ra cho mọi người nghe xem nào.

Ngọc Nữ cười nói:

- Thật ra biện pháp này cũng không có gì là lạ, chỉ vì quý ngài chưa để ý đấy thôi. Tảng đá này tuy nặng đối với một người, nhưng nếu bốn người chúng ta cùng hợp sức lại một lúc thì mở cánh cửa mười ngàn cân này có gì là khó.

Bá Đồng Nhi vỗ tay nói:

- Cô nương bảo nên hợp sức lại, nhưng đồng thời có thể phát ra thành một nguồn được không?

Ngọc Nữ liền nói:

- Biện pháp ấy lại không làm được sao?

Bá Đồng Nhi sực nhớ lại rồi cười ha hả nói:

- Phải rồi! Được lắm! Được lắm. Thế mà lão phu này quên khuấy đi mất! Chúng ta chỉ cần tập trung đôn lực tựa vào nhau, theo lối dây chuyền, cùng phát huy một lúc thì đừng nói, mười ngàn cân mà đến hai chục ngàn cân cũng có thể phá tan được như chơi.

Nói xong, Bá Đồng Nhi xông đến trước, đặt hai tay vào tấm cửa đá.

Thấy vậy, Nhứt đại trưởng lão Phổ Quang rồi Ngọc Nữ và sau cùng là Trầm Kha, người sau đặt tay lên vai người trước thành hàng dọc.

Bá Đồng Nhi liền hô:

- Phát chưởng!

Tức thì toàn bộ công lực của bốn người thoát ra ào ào đôn vào Bá Đồng Nhi.

- Ầm!...

Cả tấm đá khổng lồ ngàn cân bật tung ra ngã lăn qua một bên.

Bá Đồng Nhi cất tiếng cười rồi phát tay áo bước vào trước. Tiếp theo đó Phổ Quang đại trưởng lão, Ngọc Nữ và Trầm Kha cũng lanh chân bước theo liền.

So với việc khám phá hang đá này để tìm Huyền Đắc hay những kẻ đồng lõa hoặc kẻ khống chế chúng đều là mục đích mà Trầm Kha nôn nóng vô cùng, vì Huyền Đắc là kẻ thù của chàng còn những kẻ kia đều là kẻ thù chung toàn thể những người võ lâm chính phái.

Riêng đối với với Phổ Quang đại trưởng lão tuy bề ngoài điềm đạm, nhưng trong thâm tâm vẫn mong muốn tìm cho bằng được kẻ phá hoại Thiếu Lâm đại tự và tên phản đồ đã ám hại những vị đại trưởng lão.

Đi vào không xa lắm lại gặp một cửa đá ngầm cản đường nữa.

Cửa này so với cửa trước còn có phần nặng nề hơn. Nhưng nhờ lối hợp chưởng, mọi người đã đẩy bật một cách dễ dàng.

Khi đi qua hết lần cửa thứ năm thì phía trước mặt đã thấy sáng choang. Thì ra đến đây đã giáp liền với vách núi đá rồi. Một luồng gió lạnh lạnh thổi đến khiến cho mọi người cảm thấy rất dễ chịu, làn gió mát dịu dễ thở, khoan khoái vô cùng.

Từ khi bước vào gian này và như bị giam hãm trong những gian thạch thất tối đen chứa đầy tử khí, xú uế, bây giờ được thở hít khí trời trong lành, tác dụng còn hơn uống thuốc bổ.

Nhìn lên vòm trời cao nhấp nháy, phía xa xa trên đầu khu rừng ánh mặt trời le lói chiếu sáng.

Bốn người thật ngỡ ngàng vì loay hoay mãi cũng chỉ vì một đoạn đường trong lòng đất.

Đưa mắt nhìn khắp chung quanh, đâu đâu cũng ngổn ngang những tảng đá chập chùng, cây cỏ mọc rậm rạp, tiếp đến là rừng núi trùng trùng điệp điệp, không biết đâu là đâu.

Bá Đồng Nhi vượt qua mọi người xông tới trước, đưa mắt tra xét từng chỗ một rồi quay nói với mọi người.

- Nơi này tại sao không lưu lại một dấu tích gì, không lý những cơ quan và hang sâu vừa rồi là một cổ tích hoang sơ?

Quả nhiên mọi người cũng nhận thấy nơi đây chỉ là một vùng hoang vu, có lẽ từ nguyên thủy đến giờ chưa có bước chân người nào đi đến.

Bổng Trầm Kha chợt nói:

- Ồ! Là thật!

Bốn người vừa định cất bước thì nghe Phổ Quang đại trưởng lão cất tiếng nói:

- Ồ! Nơi này có dấu vết đây rồi!

Mọi người đều xúm lại xem thì Phổ Quang đại trưởng lão lẩm bẩm:

- Hay là hấn!

Trầm Kha liền hỏi:

- Nhứt đại trưởng lão nói hấn là ai vậy?

Phổ Quang ngược lên nhìn Trầm Kha nói:

- Ngay cái đêm bốn lão hủ đây bị ám hại thì chính lão cũng đã thoang thoáng thấy bóng dáng của một người cụt giò, tốc độ phi hành thật khủng khiếp, mà người này chỉ sử dụng cặp gậy thay cặp chân. Vì trùng độc trùng nên lão hủ đây không thể nào nhận diện hấn là ai được.

Lúc đó cả bốn người đều dồn mắt về một tảng đá ở phía cạnh có bề đi một miếng khá lớn. Vết mẻ còn mới hiển nhiên là vừa bị một vật gì cứng chạm phải.

Ngọc Nữ lẩm bẩm:

- Theo dấu vết này tất nhiên có người đã đi qua đây mà dấu vết này tất là bị một vật cứng nện vào nên miếng đã bị vỡ ra. Hơn nữa theo đại trưởng lão vừa nói có thể đây là dấu vết của chiếc nạng sắt của người cụt chân để lại.

Ngay lúc ấy Bá Đồng Nhi vỗ tay đánh bốp một cái reo lên:

- Hà hà! Lão phu này đã nhớ ra một người rồi.

Trầm Kha mừng rỡ hỏi liền:

- Thúc thúc có biết được lai lịch của người này sao?

Bá Đồng Nhi gật đầu nói:

- Lão đã nhớ rồi! Trước kia đã lâu, ở trên đường Xuyên Sơn trong giới hắc đạo có xuất hiện một nhân vật có danh khí khá lớn. Người ấy tên là Vu Mạt Sâu, biệt hiệu là Đãng Khí Thiên Bộ.

Đưa mắt nhìn qua mọi người, Bá Đồng Nhi kể tiếp:

- Người này có tài về phi hành, mỗi ngày có thể chạy trên sáu bảy trăm dặm đường. Nhưng hắn không dùng chân mà chỉ sử dụng cặp gậy sắt chống xuống đất. Cứ mỗi cái nhảy, hắn có thể vượt xa ba bốn trượng, xuất hiện như bóng ma gieo rất không biết bao nhiêu là tai họa trên chốn giang hồ. Rồi bỗng nhiên hắn vắng mặt trên chốn giang hồ, không ngờ hắn lại ẩn tránh nơi hang sâu này.

Ngọc Nữ đứng bên cạnh nói tiếp:

- Điều phán đoán của tiền bối có lẽ đúng, và những người đầu là phe hắn, đã chết một cách đột ngột lúc họ đã cạn lực. Chắc đều do lão này ám toán, để gây nên một điểm khó nghĩ và đánh lạc hướng chúng ta.

Bá Đồng Nhi lại nói với mọi người:

- Lão Vu Mạt Sâu gần đây có tin cho hắn mất tích vì đã trúng độc và rất sợ ánh mặt trời.

Phổ Quang đại trưởng lão lúc bấy giờ cũng góp ý:

- Chắc là lão ấy rồi và có lẽ lão trúng độc thật vì thế từ lúc sáng đến giờ chẳng thấy lão xuất hiện và nhìn chỗ kẻ đá, ta có thể suy rằng vì muốn lẩn trốn chúng ta nên hắn đã thoát ra khỏi cái hang u tối và bị ánh sáng kích thích làm phát động chất độc đang nhiễm trong người. Cho nên hắn cố dùng nội lực dồn cả xuống cặp giò vì hắn đâu cần dùng chân để đi lại như muôn ngàn người khác và đã gây nên những dấu vết này.

Bổng Trầm Kha lắng tai nghe rồi khẽ nói:

- Cách đây nửa dặm về phía trước hình như có tiếng người, chắc là hắn đấy!

Bá Đồng Nhi liền nói:

- Có lẽ hắn rồi. Chúng ta nên chia nhau đuổi bắt cho được rồi sẽ tra hỏi sau. Thôi cùng lên đường ngay bây giờ.

Phổ Quang đại trưởng lão vụt nói:

- Nơi này đã cách xa Thiếu Lâm đại tự gần hai mươi dặm đường tức nhiên lọt vào giữa hai dãy núi cao chồm chở của Ngũ Hổ Sơn và Thiếu Thất Sơn, địa thế thật nguy hiểm nên quý vị phải lưu tâm đề phòng.

Trầm Kha đưa mắt nhìn khắp nơi rồi nói:

- Chúng ta phải cố gắng tìm cho được tên này tất nhiên sẽ có nhiều điều bí mật được giải bày.

Ngọc Nữ tiếp lời:

- Đúng như vậy! Thôi chúng ta đi mau kẻo muộn.

Nói dứt lời, nàng tung người phóng đi trước, và cả ba người kia cũng như vệt khói vút theo luôn.

oOo